

Tsietsan täydenkuun vaellus- ja retkeilyviikko Pallastuntureilla 19-25.1.2019

eli kertomus siitä, miten monin eri tavoin niin uudet kuin vanhat tunturilatulaiset voivat nauttia hienoista kämpistämme ja niitä ympäröivistä ja muistakin Lapin tunturialueista.

Meitä kokoontui tammikuun puolen välin jälkeen 14 retkeilijää Susikyron kämppiin Tsietsan järjestämälle retkiviikolle etsimään kosketusta talviseen tunturiluontoon joko päiväretkiä tehden tai ahkiota perässä vetäen. Joukossa oli kaksi ensikertalaista.

Sama ajankohta, täysikuu ja kuun pimennys, oli innoittanut retkeilijöitä muistakin kerhoista samaan aikaan Susikyron. Enimmillään meitä oli 20 ja edustimme kuutta eri kerhoa.

Susikyro palveli hyvin kovillakin pakkasilla näinkin suurta ryhmää; puut pilkkoutuivat, sauna lämpeni, juttu ja suksi luistivat ja laulukin helähti muutamana iltana.

Ensimmäistä kertaa Susikyrossä olleet solahtivat joukkoon vaivatta.

Susikyroä parinkymmenen asteen pakkasessa.

Jakaannuimme kolmeen ryhmään, joista kaksi suuntasi tunturiin, toinen Hetasta Susikyron ja toinen vastakkaiseen suuntaan kiertäen Rautuojan autiotuvan kautta. Kolmas ryhmä päiväretkeili hiihtäen tai lumikenkäillen.

Alla kertomukset ensikertaa Tsietsan matkassa olleilta Ristolta ja Kaisulta.

”Torstaina 17.1. Susikyron saapuessamme tuli mukava yhteisöllisyyden tunne, kun aiemmin tulleet olivat valmistelleet tuloamme. Samoin koko paikka henki yhteisen tekemisen meininkiä, kun kaikki oli tehty talkoilla. Upea paikka! Majoituimme vanhaan tupaan, jonne tuli seuraksemme perjantaina kolme kumpelaista. Heti löytyivät yhteiset jutut kuin aina tunteneilla. Pakkasten vuoksi alkupäivinä ulkoiltiin lähimaastoissa lumikenkäillen, mutta jo nämä lähimaastot olivat upeita. Olin tupaukkojen joukossa. Tarkoitus olikin tehdä päiväretkiä! Autoimme varsinaisia vaellusryhmiä mm. kyyditsemällä lähtöpaikalle. Kunnioitusta herätti, kun ensimmäinen neljän naisen vaellusryhmä lähti lauantaina Hetasta ahkioiden kanssa kohti

Odotukseni tunturiin pääsemisestä täyttyi, kun sunnuntaina läksimme hiihtämällä kohti Montellia ja Nammalakurun kämpppää. Matkalla ohitimme ahkioita vetäneen 2. vaellusryhmän, jonka olimme saattelleet taipaleelle aiemmin aamulla. Hyvää oppia huolellisuudesta tuli, kun ohittamamme ahkionvetäjät saapuivat Montellin majalle: ensimmäiset jonossa olivat löytäneet sekä pipon että otsalampun ladun varrelta ja osoittautui, että ne olivat minun!

Huolimattomasti suljetutusta päivärepustani olivat tippuneet, onneksi sopivasti vasta sen jälkeen kun olimme ohittaneet vaellusryhmän! Kiitos vielä kerran, Päivi!

Tunturin avaruus ja upeat maisemat tekivät hienon vaikutuksen!

Maanantai oli pakkaspäivä: lyhyt lumikenkäily riitti sille päivälle. Tiistaiamuna heräsimme kovaan myrakkään. Kumpelaiset kumppanimme lähtivät tuiskussa kotimatalle. Sää kuitenkin muuttui parissa tunnissa ja aurinkoisessa säässä läksimme hiihtämään tavoitteena

Nammalakurun maja, tällä kertaa Saivojärven kautta. Kun varusteena olivat tavalliset hiihtosukset ja reittiä ylös oli kuljettu vain kerran liukulumikengillä alaspäin laskien, osoittautui kovaksi haasteeksi kiivetä perille. Kun sitten Nammalakuruun vihdoon saavuimme, oli helpotus saada läpimäriksi hiestä kastuneet vaatteemme kuivateltua! Eväät virkistivät ja makkara maistui! Loppumatkasta Montellin kautta tuuli yltyi, usva oli kuin alijäähtynyttä vettä ja hämäräkin saapui - muistutus jälleen olosuhteiden nopeasta muuttumisesta! Onneksi oli varauduttu lisävaatteilla.

Tämän päivän haasteellisuus olikin upeinta komeiden maisemien lisäksi koko matkalla. Viimeisen päivän aikana pieni lumikenkäily, majoitteen siistimistä ja huoltoa. Mieli alkoi valmistautua kohtaamaan arjen, tosin vastahankaiseti. Tulen Susikyryön uudestaan! Tsietsa sai minusta uuden jäsenen. "

---Risto

”Talvivaellus mielessäni ja monia retkikertomuksia luettuani tunne vahvistui. Vaellukselle minä lähden, mutta minne ja kenen kanssa? Yksin ja kaksinkin sinne kiellettiin lähtemästä.

Lähtö alkoi konkretisoitua otettuani yhteyttä Tunturikerho Tsietsaan. Vinkin tästä sain retkeilytuttavaltani.

Alkoi talviretkeilyn kokeiluvaihe. Yhden yön telttatetestien jälkeen aloin arvella selviytyväni. Se, että testit olivat tapahtuneet turvallisesti lämpimän mökin vieressä, ei asiaa muuttanut. Entä varusteet? Kun ei ole untuvapussia eikä muitakaan supermuodikkaita vetimiä, niin mitä sitten mukaan? Oli alettava käydä sukulaisia läpi tiheällä kammalla, jospa heiltä jotain sopivia varusteita löytyisi. Ja löytyihän niitä lajinsa ja mitä ei löytynyt ne ostettiin. Silti ostokset pysyivät hyvin budjetissa. Yhteispalaveri selvensi ajatuksia lisää ja myös tutustutti tuleviin retkeilykavereihin. Varustelista

sai lopullisen muotonsa. Alkoi tuntua siltä, että sitähan ollaan ihan oikeasti lähdössä. Porukkaan oli helppo liittyä, vaikka muut olivatkin jo ennestään keskenään tuttuja.

Oman erityispiirteen retkelle loi se, että pakkasen paukkui koko ajan aivan riittävässä lukemissa. Pakkasen ohella mahtui retkelle myös muunlaista keliä, tuiskua ja viimaa ainakin. Täydellinen kuunpimennyskin nähtiin.

Heti lähtökinkamassa lipsumaan pyrkineet suksetkin asettuivat sen jälkeen, kun niihin oli saatu karvat pohjiin. Eivät siis menneet sukset myyntiin, niin kuin ensin lipsumistilanteessa olin ennättänyt itselleni vannottaa. Kaikki sujui hyvin ja yksituumaisesti. Sain paljon kokemuksia ja myös vinkkejä muilta kokeneilta vaeltajilta. Retkestä saamieni kokemusten perusteella voin vain suositella vastaavia retkiä kenelle tahansa. Selviytyäkseen ei tarvitse olla superihminen, mutta reppuun päällimmäiseksi pakatusta avoimesta mielestä on varmasti apua.”

--- Kaisu

Kaisu vaelsi ryhmässämme, joka poikkesi Suaskurun laavulle yöpymään ja kuuta ihaillemaan. Edelleen kiersimme Outtakan ja Rautuvaaran rinteitä ihailien pilviä ja tunturituulia. Rautuojan kämpän ympäristössä tutustuimme umpihankiihitoon, jossa Kaisu toimi kestäväenä ja hyväkuntoisena ladun aukaisijana.

Hetasta Susikyrröön päin lähteneen joukon terveiset:

Meidän ryhmämme ajatuksena oli tällä kertaa nauttia rennosta etenemisestä tuntureilla. Suunnittelu on aina kiva vaihe vaelluksissa. Pohdimme, että etenemme pohjoisesta etelään, jolloin pääasiassa pohjoistuuli on selän takana ja kasvot innolla kohti esille tulevaa aurinkoa. Rentoa etenemistä oli myös se, että pari päivää hiihimme ilman ahkiota ja tavaroiden pakkaamista. Täysikuu toi taianomaista tunnelmaa tunturissa kulkijoille.

Kuvat Marjatta Nuutinen, teksti Marjatta Nuutinen, Risto Daavitsainen, Kaisu Sirviö, Marjatta Nuutinen ja Eeva-Liisa Ålander